

МОЈ ПРИЈАТЕЉ

Одувек маштам да имам пса, иако је то у мом случају немогуће. Мама ми каже да је то велика обавеза за коју немамо времена, а тата да пси нису за стан. Сестра је покушавала да га добије и на крају одустала. Тати се свиђа вучјак, мами златни реривер, сестри хаски.

Мој замишљени љубимац је тибетански теријер. Зове се Рекс. Има дугачку, фину и бујну длаку беж-сиве боје. Велике, тамне очи и уши су му покривене длаком јер скоро никад нема фризуру. Чупав је и некако је сав као мекано ћебенце. Воли да се игра, живахан и увек трчкара. Шетам га и храним. Када нисам баш добре воље, прави је пријатељ, склупча се поред мене и ја се одмах смирим. Понекад му испричам неки догађај из школе, а он ме слуша као да ме разуме. Чим спремим књиге и ставим их у ранац, он скочи на њега као да се плаши да ћу изаћи из куће. Тако ми показује да воли када сам поред њега. Најчешће се играмо сакривања ствари. Одличан је трагач, све што сакријем он пронађе. Када се појави непозната особа, скакуће и умиљава јој се. Воли када га шетам и мрда репићем. Понекад се поигра са другим псима, мада мени изгледа као да се туку.

Тако ја маштам о свом пријатељу. Када бих имала пса никад не би била усамљена. Била би одговорнија и сигурно бих заволела шетње и трчкарање у парку.

Нађа Миковић IV/4

